

Hồi 5

**ĐỘT NGỘT ĐỐI ĐẦU PHI KIỂM BANG
THOÁT NẠN TAI THAY THÂN ĐỐI PHẬN**

ột ngột vang lên nhiều hô hoán hoảng loạn trên thuyền:

- Có thủy tặc tấn công thuyền.
- Mau thấp đuốc lên, tất cả hãy chuẩn bị khí giới đối phó lũ thủy tặc.

Tiếng hô hoán làm Trương Khánh Long giật mình tỉnh giấc. Và ngay khi mở mắt, gã dễ dàng nhận định được phương hướng để chạy ra ngoài, nhờ nhiều ánh đuốc chạy loang loáng nhất định chỉ mới được mọi người thấp lên. Cũng theo họ, gã chạy đến khoang thuyền rộng ở bên ngoài. Và ở đấy, gã phát hiện Lạc nhị thúc của gã đã hiện diện. Tuy nhiên, thay vì đôn đốc mọi người chuẩn bị ứng phó tình huống xấu nhất, Lạc Nhữ An lại bất ngờ bật lên tràng cười, đưa thanh âm lan rộng khắp mặt sông vào lúc này đã bị màn đêm đen cùng với lớp sương mù mờ phủ dày:

- Ngờ là ai, hóa ra là những bằng hữu Phi Kiếm Bang. Xin hỏi, chư vị hành động như thế này phải chăng có gì muốn chỉ giáo Lạc mỗ?

Đáp lại tràng cười đầy tự tin của Lạc Nhữ An, trên mặt sông đen kịt cũng lập tức phát lên tràng cười lồng lộng:

- Thật đắc tội, vì Hoàng mỗ nào ngờ đây là thuyền của Thiết Bút Tri Túc Lạc Nhữ An trang chủ, vậy để hóa giải sự ngộ nhận này, rất hy vọng được trang chủ ứng thuận, một là Hoàng mỗ, xin ngay lập tức cho thuộc hạ triệt thoái, hai là mỗ xin tự thân đến bồi tội cùng Lạc trang chủ, được chăng? Ha... ha...

Tràng cười do Lạc Nhữ An khi nãy phát đi không hiểu đã gây tác động thế nào đối với các nhân vật Phi Kiếm Bang là đối tượng đón nhận, còn riêng tác động của lần này, do nhân vật họ Hoàng xuất phát, lại nhắm về phía thuyền của Lạc Nhữ An, đã khiến cho bản thân gã Trương Khánh Long rung động, không chỉ vì bị váng tai hoa mắt mà còn khiếp đảm bởi biết nội lực hỏa hầu của họ Hoàng dồn vào tràng cười quả là uyên thâm lợi hại. Không những vậy, dù đang bị ù tai, gã vẫn nghe lệnh cho các thủ hạ Phi Kiếm Bang triệt thoái được phát ra cũng tràn đầy nội lực tương tự:

- Tất cả mau triệt thoái, chưa có lệnh của bốn đường chủ, bất luận kẻ nào manh động nhất định sẽ bị trừng trị.

Và tiếp đó, Trương Khánh Long càng thêm chấn động khi phát hiện từ giữa mặt nước mênh mông đen kịt quả thật có một nhân vật đột ngột lộ diện, rồi bằng thứ khinh thân pháp tuyệt phàm, nhân vật ấy bật người lên cao, lao đến và ung dung hiện thân giữa lòng thuyền, tịnh không gây một tiếng động dù là nhỏ.

Vút.

Lạc Nhữ An phải chất lưỡi tán dương:

- Phi Thiên Nhất Bộ? Quả nhiên không hổ danh là Phi Thiên Nhất Bộ Hoàng Tiễn Khoái, đường chủ Phi Ưng đường, dưới trướng ban chủ Phi Kiếm Bang.

Nhân vật họ Hoàng tùm tùm cười và ôn nhu thi lễ cùng Lạc Nhữ An:

- Lạc trang chủ qua khen, vì kỳ thực ai chẳng biết trang chủ mới chính là nhân vật chân nhân bất lộ tướng, thân thủ bất phàm. Hoàng mỗ thật chẳng dám nhận.

Lạc Nhữ An cũng thi lễ đáp lại:

- Phần mỗ cũng chẳng dám nhận lời tạ lỗi do đích thân Hoàng đường chủ thể hiện, chỉ xin mạo muội hỏi, đã xảy ra chuyện gì khiến cho một cao thủ như Hoàng đường chủ phải thân chinh dẫn thuyền tuần giang?

Hoàng Tiễn Khoái vút thở dài, nhân đó cũng đảo mắt nhìn khắp chung quanh:

- Nói ra chỉ thêm hổ thẹn, vì mỗ có một lão bằng hữu từng tử nạn cách đây một năm cũng quanh quẩn sông này, phần thì nhận được tin đêm qua như đã có người phát hiện tung tích của hung thủ ở đâu đây, thế nên không ngại đêm tối, đành đốc xuất thuộc hạ quyết đòi lại công bằng cho lão bằng hữu.

Lạc Nhữ An gật nhẹ đầu:

- Dường như mộ đã từng nghe qua việc này, đấy là nếu nói lão bằng hữu của Hoàng đường chủ cũng ở họ Lục. Vì một năm trước đích thực ai ai cũng nghe tin về cái chết thập phần oan khuất của Hùng Thiết Chỉ Lục lão bản. Và đã vậy, việc báo thù cho bằng hữu là điều hợp lẽ, cơ sao Hoàng đường chủ lại tỏ ra bối rối khi đề cập đến chuyện này?

Hoàng Tiễn Khoái thở dài:

- Bởi có nhiều điều mà nếu không là người trong cuộc, nhất định Lạc trang chủ dù có nghe e cũng chẳng thể tin. Đấy là theo tiết lộ của Lục Quyền, hậu nhân của Hùng Thiết Chỉ Lục lão bản, thì hung thủ chỉ là một gã chỉ độ tuổi niên thiếu. Há chẳng hổ thẹn sao, khi một cao thủ như mỗ lại có ngày đối đầu cùng một gã như thế? Và sẽ càng thêm hổ thẹn nếu mỗ không thể thay lão bằng hữu đòi lại công bằng?

Lạc Nhữ An giật mình:

- Quả là hậu sinh khả ứ, nhưng gã là ai, lai lịch như thế nào, sao mỗi chưa hề nghe ai đề cập đến sự xuất hiện của nhân vật nào tương tự?

Hoàng Tiễn Khoái vì lúc này vẫn tiếp tục nhìn khắp xung quanh nên rồi cũng đến lúc để mục quang chạm vào gã Trương Khánh Long, thế là họ Hoàng vừa nhìn gã vừa tiếp tục cùng Lạc Nhữ An đối thoại:

- Những lúc gần đây, kỳ thực cũng chỉ độ một năm trở lại đây, Lạc trang chủ có vô tình nghe về một vài nội biến chỉ xảy ra ở Thiếu Lâm phái?

Gã bị ánh mắt của Hoàng Tiễn Khoái nhiếp hồn, đến độ bản thân chẳng đủ tự chủ rời đi cho dù tai vẫn nghe thanh âm của Lạc nhị thúc vang lên rất rõ:

- Hoàng đường chủ muốn ám chỉ hành vi bội phản sư môn của Liễu Vũ đại sư, dẫn đến hậu quả là Thiếu Lâm phái lâm cảnh quần long vô chủ?

Hoàng Tiễn Khoái vẫn tiếp tục xạ nhìn Trương Khánh Long:

- Phản đồ Liễu Vũ của Thiếu Lâm phái cũng một năm trước từng xuất hiện ở đây. Kế đó, một trận thảm sát đã diễn khai và không hiểu có liên can hay không, nhưng kỳ thực Liễu Vũ đã bị nội thương nghiêm trọng. Điều đáng nói là Liễu Vũ đã được một người cứu mạng, chính là gã thiếu niên khi nãy mỗi đề cập. Mọi người gọi gã là Tiểu Qui, xem chừng niên kỷ cũng độ vị thiếu hiệp này.

Bị Hoàng Tiễn Khoái chỉ tận tay day tận mặt, Trương Khánh Long hốt hoảng lên tiếng:

- Hoàng tiền bối xin đừng ngộ nhận, vì văn bối từ nhỏ vẫn được mọi người gọi là Tiểu Long. Huống hồ xin được hỏi Hoàng tiền bối về lai lịch cũng như nhân dáng gã Tiểu Qui, nhất định giữa gã và văn bối không thể nào là một.

Hoàng Tiễn Khoái chợt hấp háy mắt và tủm tỉm cười:

- Hoàng mỗi nào đã đề quyết thiếu hiệp chính là gã Tiểu Qui, cố sao thiếu hiệp vội phản ứng?

Sực nhớ đã tự để lộ sơ hở, Trương Khánh Long vội xưng danh:

- Có thể do cách nhìn của Hoàng tiền bối khiến văn bối có cảm nhận bị nghi ngờ, nhưng kỳ thực văn bối có tính danh là Trương Khánh Long, được nghĩa phụ là Trương Thái Toàn cửu mang giáo dưỡng. Ất Hoàng tiền bối cũng từng nghe biết về Trương nghĩa phụ?

Phi Thiên Nhất Bộ Hoàng Tiễn Khoái giật mình và lập tức nhìn Lạc Nhữ An:

- Lạc trang chủ...

Như cảm thấy đã đến lúc cần lên tiếng, Lạc Nhữ An mỉm cười:

- Mỗ có thể hiểu tâm trạng của Hoàng đường chủ là thế nào, dù vậy, sự thật vẫn là sự thật, mỗ không thể không tin một khi đã tận mắt mục kích công phu Tảo Diệt Thập Nhị Chương từng do Trương thế diệt đây thi triển.

Hoàng Tiễn Khoái bỗng há miệng hít vào một hơi thật dài:

- Mong Lạc trang chủ lượng thứ như Hoàng mỗ vì vạn bất đắc dĩ đành thỉnh giáo lệnh diệt vài chiêu Tảo Diệt.

Trương Khánh Long bật kêu:

- Có cần thiết chăng vì ngày hôm nay văn bối đã tự bêu xấu một lần với tăng nhân Thiếu Lâm phái chính là Liễu Trần đại sư?

Hoàng Tiễn Khoái lại giật mình:

- Liễu Trần đại sư cũng đã đến đây? Có thật như thế chăng, Lạc trang chủ?

Lạc Nhữ An vẫn mỉm cười:

- Lần này thêm Hoàng đường chủ như đã có trước sau hai nhân vật cao thủ tỏ ý nghi ngờ Trương thế diệt của mỗ có liên can đến Liễu Vũ, phản đồ Thiếu Lâm phái. Nhưng tiếc thay xuất thân lai lịch của Trương thế diệt lại chỉ can hệ đại ca của mỗ là Trương Thái Toàn. E rằng đã khiến cho Hoàng đường chủ một phen uống phí tâm cơ.

Hoàng Tiễn Khoái tỏ ý bất phục:

- Nhưng để minh bạch hư thực, mong Lạc trang chủ ứng thuận cho mỗ đưa lệnh diệt đến gặp Lục Quyền. Và nếu quả thật đã có sự lầm lẫn thì tự mỗ sẽ có cách phó giao thích đáng cùng Lạc trang chủ.

Gã Trương Khánh Long thất kinh, chỉ còn trông chờ vào thái độ của Lạc Nhữ An mà thôi. May cho gã, Lạc Nhữ An quả quyết khước từ:

- Nếu là vậy, mỗ sẽ lập tức cùng Trương thế diệt hồi gia, sẵn sàng chào đón Hoàng đường chủ cùng Lục Quyền đến, hầu tỏ tường hư thực. Tệ xá ở Giang Nam vẫn luôn cùng nghinh mọi người như thuở nào...

Hoàng Tiễn Khoái cười lạt:

- Nhưng trước mắt, Lạc trang chủ hiện quá cách xa Giang Nam, trái lại đang trong phạm vi uy lực bốn bang Phi Kiếm, xin đừng nghĩ mỗ toan gây khó dễ, chỉ vì mối thù

của lão bằng hữu không thể bỏ qua, nhất là đang lúc có manh mối đích thực xuất phát từ lệnh diệt.

Lạc Nhữ An sa sầm nét mặt:

- Mỗ đã theo lễ tiếp nghinh, hướng hồ vừa có một Liễu Trần đã minh bạch trương thế diệt tuyệt vô can hệ cùng Liễu Vũ. Trừ phi Hoàng đường chủ nêu nguyên do khác thuyết phục hơn, cho thấy Trương thế diệt có thể can hệ tới cái chết của Lục lão bản, chỉ như thế mỗ mới khả dĩ chấp thuận để Trương thế diệt đến gặp và đối chất cùng Lục Quyền, nhược bằng không thể, nói thật, ba chữ Phi Kiếm Bang vẫn chưa đến nỗi khiến mỗ dễ dàng khuất phục.

Hoàng Tiễn Khoái lập tức quay nhìn Trương Khánh Long:

- Trương thiếu hiệp có ngại chẳng nếu phải cùng Lục Quyền hội diện đối chất? Vì chỉ Lục Quyền hãy còn nhớ rõ nhân dạng, cũng như diện mạo của hung thủ một năm trước, nhất là về công phu thủy tính của gã.

Trương Khánh Long chợt tỏ ra trầm tĩnh lạ, để ung dung hỏi thay cho lời đáp:

- Có sao vấn bối ngại, nhất là Lạc nhị thúc đây có thể minh chứng về thủy tính vấn bối vốn kém như thế nào?

Lạc Nhữ An vùng cười vang:

- Quả là cách chứng minh tốt cùng hữu hiệu, vì không riêng gì mỗ, mọi người trên thuyền này đều nhìn thấy rất rõ Trương thế diệt sau khi bị thủy tặc tấn công, nếu như không được ứng cứu kịp thời thì sinh mạng ắt bị phó giao cho thủy tề như thế nào. Và nói đúng hơn, Hoàng đường chủ dù nóng nảy, muốn sớm báo thù cho lão bằng hữu đến mấy, ắt cũng cần nghĩ lại, đừng quá ngộ nhận giữa Trương thế diệt cơ hồ không am tường thủy tính với hung thủ là hai kẻ hoàn toàn hữu biệt.

Hoàng Tiễn Khoái lại tỏ ra bất phục:

- Khẩu thuyết vô bằng, và xin Lạc trang chủ lượng thứ, bởi mỗ không thể không thỉnh lệnh diệt cùng đi.

Lạc Nhữ An cười lạnh:

- Hoàng đường chủ đã suy nghĩ kỹ chưa?

Hoàng Tiễn Khoái bật cười:

- Thú thật bản thân chưa dám có ý nghĩ đắc tội cùng Lạc trang chủ, tuy nhiên, để thỉnh lệnh diệt đi cùng, điều này mỗ rất tự tin. Ha ha...

Đang cười, toàn thân Hoàng Tiễn Khoái chợt chộp động, bật người lao đến gã Trương Khánh Long.

Vút.

Lạc Nhữ An cũng dịch chuyển thân mình:

- Hoàng đường chủ có thái độ mục thị vô nhân thật sao?

Nhưng Hoàng Tiễn Khoái quả không hổ danh Phi Thiên Nhất Bộ, đã lướt thoát sự truy cản của Lạc Nhữ An ngay trong gang tấc và xuất hiện trước mặt Trương Khánh Long.

Thế là Trương Khánh Long vì không muốn lọt vào tay Hoàng Tiễn Khoái, gã lập tức xuất thủ, miệng thì hô hoán âm ỉ:

- Lạc nhị thúc mau cứu tiểu diệt.

Phản ứng của gã chỉ khiến Hoàng Tiễn Khoái bật cười:

- Chiêu của ngươi quả nhiên xuất xứ từ tông đà chủ, nhưng chỉ với nội lực hỏa hầu thế này thì e rằng ngươi chẳng thể không ngoan ngoãn đi theo ta, ha ha...

Và đột nhiên thân hình họ Hoàng chợt biến mất, khiến chiêu chưởng tảo Diệp của gã trở nên vô dụng.

Vút.

Chợt có tiếng của Lạc Nhữ An quát vang:

- Trương thế diệt mau cúi phục người xuống, còn hoàng đường chủ hãy đỡ một chiêu này của mỗ.

Nhác thấy Lạc Nhữ An vung tay xuất lực, Trương Khánh Long thất kinh, ngay lập tức cúi người trở xuống, vừa may để cho đạo chưởng kinh của Lạc Nhữ An lao lướt qua bên trên đầu.

Vù...

Đồng thời có tiếng chạm kinh nổ vang.

Ầm!!!

Dư kinh đẩy Trương Khánh Long ngã chúi ập người xuống, va mặt và ngực vào sàn thuyền thật đau.

Bình!!

Tiếp đó, mọi diễn biến xảy ra cực nhanh khiến gã Trương Khánh Long trước khi bị ngất và chẳng rõ vì sao bị ngất, thì những gì gã nhận thức được chỉ là trận giao phong dữ

dội đã xảy ra giữa Lạc Nhữ An Thiết Bút Tri Túc và Hoàng Tiễn Khoái Phi Thiên Nhất Bộ, đường chủ Phi Ứng đường thuộc Phi Kiếm Bang. Còn kèm theo đó là nhiều thật nhiều những tiếng huyên náo hỗn loạn, như thể mọi gia nhân trên thuyền của Lạc Nhữ An đều lâm địch và nhất định địch ở đây chẳng ai khác ngoài bang đồ Phi Kiếm Bang đã do Hoàng Tiễn Khoái thống lĩnh, quyết bắt giữ gã. May là gã đã ngất.

...À

o0o

Ngay khi gã tỉnh lại, gã tình cờ nghe Lạc Nhữ An lẩm bẩm:

- Căn cơ hỏa hâu của y không ngờ quá kém, đến nỗi bị hôn mê kéo dài những ba ngày, chứng tỏ Trương đại ca hẳn đang lúc rất khẩn trương nên mới mạo hiểm sai phái hần đi tìm huynh đệ ta.

Gã mở choàng hai mắt và ngạc nhiên nhìn Lạc Nhữ An đang đứng cạnh một nhân vật lạ mặt có vóc dáng cao to với râu hùm trông thật bệ vệ:

- Lạc nhị thúc, tiểu diệt đã ngất ba ngày thật ư? Còn đây là...

Nhân vật đứng cạnh Lạc Nhữ An liền lên tiếng, nói với gã bằng giọng ồm ồm:

- Ta là Bạch Hoạch, để xem ngươi có phản ứng thế nào khi đã tỏ tường tính danh ta?

Gã hớn hờ ngồi bật dậy ngay:

- Là Bạch tam thúc đấy sao? Nhất định không thể do ngẫu nhiên tiểu diệt được gặp Bạch tam thúc ở đây, nhưng sao...

Lạc Nhữ An mỉm cười:

- Trương thế diệt mới hồi tỉnh, chớ để tâm trạng quá kích động. Dĩ nhiên là tiện trên đường hồi gia, ta đã cho Bạch tam đệ biết tin, chỉ tiếc là lúc Bạch tam đệ đến, Trương thế diệt người vẫn chưa hồi tỉnh.

Gã chợt nghe người váng vất, vội nhắm mắt lại và tự thổ nạt một vài hơi thật dài giúp cho bản thân có lại sự trấn định. Nhờ đó nhớ một việc đã xảy ra gã hỏi:

- Trận thủy chiến ở trên Hán Giang...

Lạc Nhữ An giải thích ngay không chờ gã nói hết câu:

- Lạc mỗ tuy chưa đủ bản lĩnh đối đầu với Phi Kiếm Bang nhưng ngược lại, họ Hoàng muốn đoạt người từ tay ta cũng không thể như nguyện. Tóm lại, lúc này người có

thể yên tâm được rồi. Vì Lạc gia trang ở Giang Nam này dù không phải long đàm hổ huyệt thì cũng chẳng phải là nơi ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Nghe vậy, gã cảm kích mở mắt ra nhìn Lạc Nhữ An cùng Bạch Hoạch. Cũng là lúc gã thấy Bạch Hoạch đưa tay ấn nhẹ, bảo gã mau nằm xuống:

- Từ lâu đã bật tin Trương đại ca, ta thật mừng vì được Lạc nhị ca cho biết người chính là nghĩa tử của cố nhân, nhưng dù sao, người ở đây kể là an toàn, hậu vận còn dài, người còn mệt nên nghỉ ngơi một thời gian, sau đó tha hồ hàn huyên hay hỏi chuyện.

Đúng là khí lực ủa gã chưa hoàn toàn hồi phục, bằng chứng là gã ngoan ngoãn nằm xuống theo cái ấn tay của Bạch Hoạch, cho dù tự thâm tâm gã còn muốn ngồi để bày tỏ thêm những điều cần nói cho Lạc nhị thúc và nhân vật Bạch tam thúc đã kịp hiện diện.

Tuy nhiên, như đoán biết ý muốn của gã, Lạc Nhữ An lại lên tiếng:

- Ta biết Trương thế diệt người đang rất nôn nóng vì lo cho nghĩa phụ, ta cũng vậy, cũng rất lo cho Trương đại ca. Thế nên, ngoài việc thông tin cho Bạch tam đệ, ta đề rằng chỉ vài ngày nữa ắt có thêm một ít người nữa đến đây. Kỳ dư, với những người còn lại đích thực ta đã sai gia nhân đi đưa tin, chậm lắm chỉ mười mười lăm ngày là tất cả đến đủ. Người hãy khoan tâm và nên nghỉ ngơi cho lại sức thì hơn.

Gã mừng rỡ bật reo:

- Nhanh như thế thật sao? Tiểu diệt xin đa tạ Lạc nhị thúc vì có thể yên tâm được rồi.

Mỉm cười và vỗ đầu gã, Bạch Hoạch bảo:

- Người đừng quá khách sáo, hướng hồ theo Lạc nhị ca nhận định, bản lĩnh người còn quá kém, nếu không giúp người thì liệu bọn ta có thể yên tâm để người vất vả hành trình, tự đi tìm hết người này đến người kia sao? Người chưa đủ bản lĩnh để thực hiện đâu.

Lạc Nhữ An cũng cười cười và gật đầu:

- Thôi người hãy nằm nghỉ đi, mọi việc đã có bọn ta toan liệu, cũng sẽ có gia nhân hầu hạ phục dịch người chu đáo.

Dứt lời, Lạc Nhữ An cùng Bạch Hoạch xông xông bỏ đi. Phần gã, đúng như Lạc Nhữ An vừa bảo, ngay sau đó liền được những gia nhân Lạc gia đến chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ.

Đối với gã, Được thông dong đi khắp Lạc gia chính là những khám phá tạo nhiều cảm giác khó tả. Và nếu có ai hỏi ắt gã chỉ còn cách thú nhận rằng đây là lần đầu tiên gã được lưu ngụ ở một trang viện to rộng và xa hoa sang trọng thế này. Cũng may, chẳng ai hỏi gì gã, nhờ đó gã không tới nỗi bị người chê cười, cho gã là hạng quê mùa, cứ ngỡ và lạ lẫm trước các sự vật mà với bất luận ai khác cũng đều quá quen thuộc. Rồi bỏ dây nhà sang trọng nguy nga, đôi chân đưa gã đến một góc khuất mà từ đó vẫn đang phát ra một vài tiếng thút thít khóc, vì nghe được nên gã lấy làm lạ tìm đến.

Điều gã nghe là có thật. Vì thế, cuối cùng gã dừng chân ngay trước mặt một nữ nhân, có vóc dáng nhỏ thó, đang vừa ngồi vừa lấy tay bưng kín mặt như cố ý ngăn chặn hoàn toàn mọi tiếng khóc cho dù nó vẫn thi thoảng phát ra và lọt đến tai gã. Nữ nhân như chẳng nhận ra sự xuất hiện của gã. Vì vậy, gã đành lên tiếng:

- Cô nương...

Giật mình nữ nhân lập tức ngược đầu lên, đồng thời cũng bỏ hai tay bưng kín mặt xuống, để lộ đôi mắt hốt hoảng nhìn gã:

- Không phải đâu, không phải tiếng Tiểu Ngọc vừa khóc đâu.

Gã hối hận vì đã làm ả nha hoàn nhất định nhỏ hơn gã, phải giật mình lo sợ:

- Tiểu muội muội đừng sợ, ta hứa sẽ không cho ai biết chỉ vì nghe tiếng tiểu muội muội khóc nên ta mới đi đến đây, nhưng thoát tiên, tiểu muội muội hãy mau lau sạch những giọt lệ. Sau đó hãy bình tâm và cho ta biết đã xảy ra chuyện gì hoặc ai đã hiếp đáp tiểu muội muội.

Ả Tiểu Ngọc lại giật mình, nhưng cũng vội dùng ống tay áo thấm khô các giọt lệ đích thực đã đọng thành vệt dài bắt đầu từ hai khoé mắt của ả. Đoạn ả mỉm cười:

- Tiểu nữ nhận ra thiếu gia rồi, và với thân phận như vậy, tiểu nữ tin những điều thiếu gia vừa hứa, nhất định sẽ không mách cho ai biết việc tiểu nữ khóc.

Đến lượt gã giật mình:

- Ta đã ở đây ba ngày, chưa nhìn thấy tiểu muội muội bao giờ, vậy thì sao tiểu muội muội nhận ra lại còn gọi ta là thiếu gia?

Tiểu Ngọc đứng lên, hóa ra Tiểu Ngọc phải có niên kỷ nhỏ hơn gã thật, vì hiện tại Tiểu Ngọc đứng chỉ cao đến mép tai của gã. Nhưng không vì nhỏ tuổi mà Tiểu Ngọc thiếu cẩn trọng. ả nghiêm mắt hỏi hấn:

- Thiếu gia có hứa sẽ giữ lời chẳng?

Gã phì cười:

- Ta là Trương Khánh Long, điều gì đã hứa ta nhất định giữ lời, đâu cần phải là thiếu gia mới biết giữ chữ tín?

Tiểu Ngọc ngạc nhiên:

- Sao Lạc lão gia vẫn dặn bảo bất luận ai cũng không được bắt kín với thiếu gia? Lại còn nói thiếu gia chính là nghĩa tử của một nhân vật hàng được Lạc lão gia ngưỡng phục?

Gã vỡ lẽ:

- Điều đó tuy không sai nhưng giữa ta và Lạc trang chủ chỉ có quan hệ thúc điệt kết nghĩa, thiết nghĩ cách gọi là thiếu gia e quá miễn cưỡng.

Tiểu Ngọc gật gù vẻ hiểu biết:

- Nhưng dù sao mệnh lệnh của lão gia là bất khả bất tuân. Vì thế, nếu ngày nào thiếu gia còn lưu ngụ ở Lạc gia này thì ngày đó bọn gia nô như Tiểu Ngọc vẫn phải tuân giữ cách xưng hô đó.

Gã lại phì cười:

- Ta đã hứa rồi, giờ đến lượt tiểu muội muội hãy cho ta biết vì sao phải sa lệ.

Tiểu Ngọc rơi trở lại tâm trạng hốt hoảng:

- Lẽ ra tiểu nữ chẳng nên thổ lộ. Nhưng vì...

Gã ngắt lời và trấn an ả:

- Tiểu muội muội phải chăng đã vô tình phạm vào lầm lỗi nào đó, đúng không? Vậy thì đừng lo, cứ cho ta biết, vì nếu được, một thiếu hiệp như ta ắt có cách nói đỡ cho tiểu muội muội đôi lời.

- Không, tiểu nữ không hề phạm lỗi lầm nào. Trái lại, chỉ vì quá sợ hãi, lại chẳng dám thổ lộ cùng ai, nên tiểu nữ đành thầm khóc một mình.

Gã cố tình trêu ả:

- Bảo là khóc thầm sao vẫn có âm thanh phát ra? Nhưng thôi, ta nói như thế chỉ để nhìn thấy tiểu muội muội cười, dù là bẽn lễn. Thay vì để tiểu muội muội trong tâm trạng phập phồng lo lắng, vậy thì điều gì khiến tiểu muội muội quá sợ hãi?

Tiểu Ngọc vì bị trêu nên cứ bẽn lễn giải thích cùng gã:

- Số là tiểu nữ có bốn phận chăm sóc Huỳnh lão gia, và như thiếu gia biết, một là Huỳnh lão gia cứ mãi bất động, chẳng khác nào thây ma, và điều thứ hai, Huỳnh lão gia lại còn là nam nhân, phần tiểu nữ là nữ nhân, thế nên...

Gã lại ngắt lời ả lần nữa:

- Huỳnh lão gia nào? Thú thật là ta chưa hề biết nhân vật này. Và vì sao Huỳnh lão gia cứ mãi bất động như một cây ma.

Tiểu Ngọc vụt thè lưỡi thật dài, sau đó vừa sợ hãi nhìn xung quanh vừa thấp giọng thì thào cùng gã:

- Ấy chết, vậy mà tiểu nữ ngờ thiếu gia thế nào cũng biết chuyện này, là việc mà Lạc lão gia luôn dặn tiểu nữ không được để lộ cho bất kỳ ai khác biết.

Thấy ả sợ, gã thật không nhẫn tâm:

- Về chuyện của Huỳnh lão gia ư, vậy thì chẳng hề chi, vì sớm muộn gì Lạc nhị thúc cũng cho ta biết. Và nhờ tiểu muội muội ta được biết sớm hơn, nhất định sẽ chẳng ai bắt lỗi ta hoặc quả phạt tiểu muội muội.

Nhưng vì thấy Tiểu Ngọc vẫn sợ, gã do hiếu kỳ, vội nói thêm:

- Và dù gì, bắt một nữ nhân như tiểu muội muội phải tự tay chăm sóc cho một nam nhân thì quá là bất tiện. Hay là thế này, hiện tại ta cũng đang lúc rảnh rỗi, ta nguyện sẽ giúp tiểu muội muội cùng chăm sóc Huỳnh lão gia. Việc gì cảm thấy quá bất tiện thì tiểu muội muội cứ giao phó cho ta. Thêm nữa, đây sẽ là điều bí mật chỉ mỗi mình ta và tiểu muội muội biết thôi. Tán thành chẳng?

Tiểu Ngọc thôi sợ hãi, chỉ còn phần nào áy náy:

- Liệu có được không? Vì đây là phần việc của hạng gia nhân, đâu thể giao cho thiếu gia đảm nhận? Hơn nữa, thiếu gia nguyện ý giúp tiểu nữ thật sao?

Vì háo hức muốn biết Huỳnh lão gia là nhân vật như thế nào nên gã hớn hở gật đầu:

- Ta là thiếu gia, tiểu muội muội nhớ chưa? Vì thế, ta muốn gì không được. Vả lại, nhận giúp tiểu muội muội là do ta nguyện ý, trừ phi tiểu muội muội không ưng thuận thì thôi.

Tiểu Ngọc vội kêu lên:

- Sao tiểu nữ lại không ưng thuận? Huống hồ, thiếu gia cứ thử nghĩ xem, ngày nào cũng như ngày nào, tiểu nữ còn phải tự tay xoa bóp các kinh mạch huyết đạo toàn thân cho Huỳnh lão gia, lại còn vài ba ngày thay đổi y phục cho Huỳnh lão gia một lần, đều là những việc chẳng thuận tiện chút nào cho tiểu nữ.

Gã hiểu ngay như thế nào là không thuận tiện và hoàn toàn cảm thông với những lần Tiểu Ngọc phải khóc thầm:

- Ta sẽ giúp tiểu muội muội những phần việc quá ư bất tiện này, đồng thời nếu có cơ hội, ta cũng sẽ tổ bày cùng Lạc nhị thúc. Vì ai lại để một nữ nhân như tiểu muội muội phải động chạm vào hình hài hỏa thể của nam nhân? Đi nào, hãy đưa ta đến đó, ta đã hứa giúp là giúp.

Tiểu Ngọc liền đi trước dẫn đường và đi thẳng vào chỗ mà lúc nãy gã thoát nhìn cứ ngỡ là một góc khuất. Trái lại, ở chỗ khuất nhất còn có một ô cửa vuông hẹp, để khi gã theo chân ả Tiểu Ngọc bước lách qua thì phát hiện ở phía sau cửa hẹp lại là một gian tịnh thất không những to rộng mà còn bày thiết xa hoa như một gian dưỡng phòng dành cho bậc đế vương. Đã vậy, ở đây còn có đủ mọi không khí tĩnh lặng cần thiết, và nằm một cách lẳng lẽ trên giường gỗ thiếp vàng, được một trướng gấm treo từ mái trên cao buông rũ xuống, là một lão nhân có dáng vẻ bên ngoài hoàn toàn y hệt như một thi thể.

Vẻ âm u của gian tịnh thất khiến giọng nói của Tiểu Ngọc vừa ào ào vừa run:

- Hôm nay tiểu nữ phải thay y phục cho Huỳnh lão gia, thiếu gia đừng sợ. Vì Huỳnh lão gia ở trạng thái hôn mê, nhục thể vẫn mềm và ấm, quyết chẳng lạnh hoặc cứng như thi thể của kẻ đã chết.

Gã không sợ, chỉ vì cần thiết nên gã cũng thì thào:

- Huỳnh lão gia như đã khá cao niên, thiết nghĩ tiểu muội muội nên xem Huỳnh lão gia như nội tổ ắt sẽ không thấy bất tiện nữa. Nhưng nói thì nói vậy, ta đã hứa giúp quyết không nuốt lời, hãy chỉ ta cách thay y phục thế nào và đâu là y phục mới cần thay, ta sẽ thực hiện giúp tiểu muội muội.

Tiểu Ngọc vội lấy bộ y phục khác, vừa trao cho gã vừa bảo:

- Theo Lạc lão gia căn dặn, mỗi lần thay đổi y phục là phải thi triển thủ thuật Thôi Cung Quá Huyệt một lần, thiếu Gia chắc cũng am tường bí thuật này? Chỉ là để giúp khí huyết khắp người Huỳnh lão gia lưu thông.

Gã gượng cười và lắc đầu:

- Về bí thuật này e phải nhờ tiểu muội muội chỉ điểm, ta sẽ theo đó tiến hành.

Tiểu Ngọc chột thờ ra:

- Cũng không khó lắm đâu và lẽ ra đã là người am hiểu võ công, thiếu gia nhất định phải biết, tiểu nữ đâu có ngờ...

Gã nghe đỏ khắp mặt, đành thú nhận:

- Ta chỉ được nghĩa phụ truyền thụ võ công mới một năm, đâu dám nhận là nhân vật võ lâm.

Tiểu Ngọc à một tiếng và nhận lại bộ y phục vừa trao cho gã:

- Vậy để tiểu nữ thi thuật một lần, chỉ mong sao sau này nhờ có thiếu gia nguyện ý tiểu nữ sẽ không thực hiện những việc quá bất tiện này nữa.

Dứt lời, Tiểu Ngọc đến gần hình hài bất động của lão nhân họ Huỳnh, để tự tay cởi bỏ dần y phục của lão nhân. Kế đó Tiểu Ngọc vừa lật thân mình của Huỳnh lão nhân nằm sấp, và vừa lào thảo giải thích, bày vẽ cho gã biết cách thực hiện:

- Giống như lúc thay đổi y phục cho các trẻ sơ sinh, tiểu nữ cũng phải đặt Huỳnh lão gia theo tư thế nằm sấp, bây giờ thì trút bỏ lớp y phục cũ, tiếp đó là dụng thuật Thôi Cung Quá Nguyệt, xoa bóp khắp phần hậu thân cho Huỳnh lão gia, như thế này... thế này...

Hình hài lỏa thể dù chỉ nhìn ở phía sau và dù chỉ là của một lão nhân đã già nua thì theo cảm nhận của gã vẫn là điều hoàn toàn không thuận tiện cho bất kỳ nữ nhân nào, chứ chẳng riêng gì đối với Tiểu Ngọc, vì thế khi thấy đôi bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của Tiểu Ngọc đã bắt đầu lướt dọc theo tấm lưng trần của Huỳnh lão nhân, gã vội tiến bước:

- Gọi là Thôi Cung Quá Huyệt nhưng kỳ thực chỉ là xoa bóp các kinh mạch và huyệt đạo mà thôi đúng không? Vậy thì dễ rồi, tiểu muội muội hãy lùi lại để ta làm cho.

Và có chạm vào da thịt của kẻ bất hạnh, gã mới nhận ra quả thật Huỳnh lão gia dù gì vẫn là nhân vật còn sống, đúng như Tiểu Ngọc khi nãy đã nói. Nghĩa là khắp các thịt da của Huỳnh lão gia vẫn có phản ứng dù là mơ hồ lúc đón nhận những lần xoa bóp gọi là Thôi Cung Quá Huyệt.

Tiểu Ngọc vẫn đứng bên cạnh để tiếp tục thì thảo chỉ điểm:

- Nhưng cũng cần phải phân biệt giữa thuật Thôi Cung Quá Huyệt với cách xoa bóp thông thường, là thiếu gia không thể xoa bóp một cách tùy tiện. Trái lại, vì mỗi người đều có duy nhất hai mạch nhâm đốc, thế nên dù nhị mạch cuối cùng cũng hiệp lại ở huyệt hội âm thì thuật Thôi Cung Quá Huyệt buộc thiếu gia phải tuân tự thực hiện việc xoa bóp theo từng mạch hữu biệt. Nếu khởi đầu là nhâm mạch thì thiếu gia cần tiến hành xoa bóp theo những huyệt đạo có thứ tự sau... Còn từ đốc mạch thì thiếu gia theo các huyệt đạo này... Và dĩ nhiên đôi khi thiếu gia phải luồn tay nếu muốn tiến hành xoa bóp các huyệt đạo có bộ vị ở phía phần thân trước của Huỳnh lão gia. Cuối cùng thì dùng cả hai tay xoa bóp ở huyệt đạo là chỗ hiệp một của nhị mạch nhâm đốc.

Gã bỗng hắng giọng:

- Tiểu muội muội nên quay mặt đi, vì ta nhận ra Huỳnh lão gia nằm ngửa sẽ dễ thực hiện hơn so với cách đặt nằm sấp, bởi hầu hết các huyết đạo trọng yếu đều có bộ vị thuộc phần thân trước. Nào đã quay mặt chưa?

Thanh âm của Tiểu Ngọc đáp lại nghe càng nhỏ hơn, chứng tỏ ả đã quay mặt vì không muốn nhìn những gì không tiện nhìn:

- Tiểu nữ dĩ nhiên cũng biết như vậy nhưng vì quá bất tiện nên không dám đặt Huỳnh lão gia ở vị thế nằm ngửa.

Được một lúc lâu khi đã thi thố thuật Thôi Cung Quá Huyết cho đến giai đoạn gần kết thúc, gã nghe Tiểu Ngọc chột lên tiếng:

- Phải chi lúc này, trước khi đặt Huỳnh lão gia nằm ngửa, thiếu gia cũng nên phủ sẵn y phục mới lên lưng của Huỳnh lão gia ắt sẽ thuận tiện hơn. Vì bây giờ sẽ tiện cho thiếu gia chỉ cần cài khếp phần y phục ở trước ngực Huỳnh lão gia là hoàn tất.

Gã đáp lại:

- Tiện hay không tiện đối với ta là một nam nhân cũng chẳng có phiên hà gì. Nhưng quả thật để một nữ nhân như tiểu muội muội làm việc này thì đúng là không tiện một chút nào. Được rồi, từ nay về sau, cứ mỗi ngày ta lại đến giúp tiểu muội muội một lần.

Ả reo:

- Thiếu gia hứa thật? Nhưng vạn nhất để Lạc lão gia biết thì sao?

Gã bảo:

- Đương nhiên ta sẽ giữ kín, và vạn nhất Lạc nhị thúc có biết thì ta sẽ liệu cách giải thích, bảo là do ta tự nguyện. Há lẽ với một việc cón con này Lạc nhị thúc nữ trách ta hay phạt tiểu muội muội? Xong rồi, tiểu muội muội an tâm rồi chứ?

Tiểu Ngọc quay lại và nhìn gã bằng ánh mắt đầy cảm kích.

- o O o -